

Hlas ticha
od H.P.Blavatsky
Část I:
Hlas ticha
Tyto instrukce jsou pro ty,
kteří si nejsou vědomi
nebezpečí
nižších „Iddhi“
(duchovních schopností).
Ten, kdo má slyšet
hlas Nady,
„zvuk bez zvuku,“
a porozumět mu,
musí se naučit
přirozenost Dharany
(intenzivní a dokonalá
koncentrace mysli
na vnitřní objekt).
Aby se stal lhostejným
k předmětům vnímání,
musí žák vyhledávat
rajah smyslů,
tvůrce myšlenek,
který vzbuzuje iluze.
Mysl je velikým
vrahem skutečného.
Ať žák
zabije vraha.
Neboť: Když se jemu
samotnému jeho forma
jeví neskutečná, jako při
vzbouzení všechny formy,
které vidí ve snech;
Když přestal slyšet mnohé,
může rozeznat JEDNO
– vnitřní zvuk,
který zabíjí vnější.
Jedině pak, ne dřív,
se zřekne
říše Asat, falešného,
aby vešel
do světa Sat, pravého.
Aby mohla duše vidět,
musí být dosažena
harmonie uvnitř
a fyzické oči musí
oslepnout vůči všem iluzím.
Aby mohla duše slyšet,
obraz (člověk)
se musí stát

hluchým k řevům stejně
jako k šepotům, k nářkům
troubících slonů
jako stříbrozvukému
bzukotu zlaté světlušky.
Aby mohla duše
rozumět
a vzpomenout si,
musí být sjednocena
s Tichým mluvčím,
stejně jako forma,
do které je tvarována hlína,
je nejdříve sjednocena
s myslí hrnčíře.
Neboť pak duše uslyší
a vzpomene si.
A pak k vnitřnímu uchu
promluví –
Hlas ticha.
A řekni: Když se tvá duše
usmívá, zatímco se koupe
ve svitu tvého života,
pokud tvá duše
zpívá v kukle
těla a hmoty;
pokud tvá duše nařiká
uvnitř svého hradu iluze;
pokud se tvá duše snaží
přetrhnout stříbrnou nit,
která ji poutá
k Mistrovi (vyššímu Já),
věz, ó žáku, tvá duše
je ze země.
Když tvá nadějná duše
propůjčuje sluch
nepokojům světa;
když tvá duše odpovídá
na řvoucí hlas
veliké iluze,
když je vystrašena
při pohledu na horké
slzy bolesti, když je
ohlušena nářky úzkosti,
tvá duše se stahuje
jako plachá želva
uvnitř krunýře jáství,
nauč se, ó žáku,
o její Tichosti „Bohu,“
tvá duše je
nehodnou svatyní.

Když nabývá na síle,
tvá duše se šine vpřed
z jejího bezpečného
útočiště a utíká ze své
ochranné svatyně,
rozšiřuje svou stříbrnou
nit a spěchá vpřed;
když vidí svůj
obraz na vlnách
vesmíru,
šeptá, „to jsem já,“
– prohlaš, ó žáku,
že tvá duše je lapena
v sítích klamu.
Tato Země, žáku,
je síň smutku,
ve které jsou umístěny
strašlivé zkoušky,
pasti pro polapení
tvého ega klamem zvaným
„veliké kacířství.“
Tato Země,
ó nevědomý žáku,
je jen chmurný vstup
vedoucí do soumraku,
který předchází údolí
skutečného světla –
toho světla,
které žádný vítr nemůže
uhasit, toho světla, které
žhne bez knotu či paliva.
Říká Veliký zákon:
„Aby ses stal znalým
celého Já, máš především
Já, aby se stalo
znalým.“
Aby ses stal znalým
toho Já, musíš se vzdát
Já ve prospěch ne-Já,
bytí ve prospěch ne-bytí,
a pak můžeš odpočívat
mezi křídly
Velikého ptáka.
Ano, sladký je odpočinek
mezi křídly toho,
který se nerodí
ani neumírá,
ale je Aumem po
celé věčné časy.
Osedlej Ptáka života,

pokud jej poznáš.
 Vzdej se svého života,
 pokud budeš žít.
 Tři síně,
 ó utrmácený poutníku,
 vedou ke konci vši dřiny.
 Tři síně, ó přemožiteli
 Máry (Veliký polapitel),
 tě přivedou
 skrze tři stavy do čtvrtého
 a odtamtud
 do sedmi světů, do světa
 věčného odpočinku.
 Pokud bys slyšel
 jejich názvy, pak naslouchej
 a zapamatuj si je.
 Název první síně
 je Nevědomost – Avidya.
 Je to síň, ve které
 vidíš světlo,
 ve kterém žiješ
 a zemřeš.
 Název druhé síně
 je Učení.
 V ní tvá duše
 nalezne květy života,
 ale pod každým květem
 svinutého hada.
 Název třetí síně
 je Moudrost,
 za níž se rozprostírají
 bezbřehé vody
 Akshary,
 nezničitelné studnice
 vševědoucnosti.
 Pokud bys bezpečně
 překonal první síň,
 nenech svou mysl
 upadnout v omyl, že
 plameny touhy, které tam
 žhnou, jsou Světlem života.
 Pokud bys bezpečně
 překročil druhou,
 nezastavuj se,
 abys přivoněl jejím
 omamným kvěťům.
 Pokud bys byl osvobozen
 od karmických pout,
 nehledej svého gurua
 v těch Mayavických

(iluzorních) říších.
 Moudří nemeškají
 na půdě požitků
 smyslů.
 Moudří nedbají
 libozvučných
 hlasů iluze.
 Hledej toho,
 kdo ti dá život,
 v sálu Moudrosti,
 sálu, který leží na druhé
 straně, kde jsou všechny
 stíny neznámé a kde
 světlo pravdy svítí
 s nevadnoucí krásou.
 To, které je nestvořeno,
 v tobě přebývá, žáku,
 stejně jako přebývá v Síni.
 Abys jej dosáhnul
 a spojil dva,
 musíš se zbavit
 temných pláštíků iluze.
 Utiš hlas těla,
 nedovol žádnému obrazu
 smyslů, aby se dostal mezi
 jeho a tvé světlo, aby
 dvojice mohla být
 spojena v jedno.
 A poučen o své vlastní
 Agnyaně (nevědomost
 či nemoudrost),
 prchni ze síně Učení.
 Ta síň je nebezpečná
 ve své zrádné kráse,
 ale je potřebná
 pro tvé ozkoušení.
 Měj se na pozoru
 Lanoo (žáku),
 aby tam tvá duše,
 oslněna iluzorním jasem,
 neprodlévala
 a nebyla chycena
 v jeho klamném světle.
 Toto světlo září
 z drahokamu
 Velikého polapitele, Máry.
 Očarovává smysly,
 oslepuje mysl
 a zanechává neopatrnému
 opuštěný vrak.

Mol přitahovaný
 k oslnivému plameni
 noční lampy
 je odsouzen k zániku
 v lepkavém oleji.
 Neopatrná duše, která
 nedokáže zápasit
 s posměšným démonem
 iluze,
 vrátí Zemi otroka Máry
 (Velikého polapitele).
 Pohledte na hostitele duší.
 Sledujte, jak se vznáší
 nad bouřlivým mořem
 lidského života
 a jak vyčerpaní, krvácející,
 se zlomenými křídly,
 padají jeden po druhém
 na vzdouvající se vlny.
 Zmítání
 krutými větry,
 pronásledováni bouří,
 jsou unášeni do proudů
 a mizí uvnitř
 prvního velikého víru.
 Pokud bys prošel
 síní Moudrosti,
 došel bys
 k Údolí blaženosti, žáku,
 rychle uzavři své smysly
 proti krutému
 kacírství oddělenosti,
 která tě odvyká
 od odpočinku.
 Nenech sebe „V Nebi
 zrozeného,“ ponořeného
 do moře Mayi (iluze),
 odtrhnout od Universálního
 rodiče (DUŠE),
 nýbrž nech tu plamennou
 sílu spočinout
 v nejniternějším pokoji,
 pokoji srdce
 a příbytku
 Světové matky.
 Pak ze srdce
 síla vystoupí
 do šesté,
 prostřední oblasti,
 místa

mezi tvýma očima,
když se stane dechem
Jednoho-Duše,
hlasu, který zaplnil všechno,
hlasu tvého Mistra.
Jedině pak
se může stát
„Chodcem po nebi“
který našlapuje po větrech
nad vlnami,
jehož kroky
se nedotýkají vod.
Než usadíš svou nohu
na nejvyšší příčel
žebříku,
žebříku mystických zvuků,
musíš slyšet
hlas svého vnitřního Boha
(vyššího Já)
sedmi způsoby.
První je jako
sladký hlas slavíka
pějíciho píseň
loučení své družce.
Druhý přichází jako zvuk
stříbrného cimbálu
Dhyanise
(Páni meditace),
probouzející
chvějící se hvězdy.
Další je
melodické lkaní
mořského skřítka uvězněného
v jeho schránce.
A to je následováno
chvalozpěvem Viny
(Indický strunný nástroj).
Pátý, jako zvuk
bambusové flétny
ječí ve tvém uchu.
Pak se mění
v trubení trumpety.
Poslední vibruje
jako těžkopádný hřmící
bouřkový mrak.
Sedmý polyká
všechny ostatní zvuky.
Umírají a už
je není více slyšet.
Když je těch šest zabito

a předloženo k Mistrovým
chodidlům, pak je žák
sjednocen s Jedním,
stává se tím Jedním
a žije v něm.
Než vstoupíš na tu cestu,
musíš zničit
své lunární tělo,
očisti svoji mysl-tělo
a učiň své srdce čistým.
Čisté vody věčného života,
jasné a křišťálové,
se nemohou
mísit s bahnivými
proudy bouře.
Když dopadne na zem
nebeská kapka rosy
třpytící se za prvních
ranních paprsků uvnitř
lotosového květu,
stane se kusem hlíny;
pohled, perla je nyní
skvrnou bláta.
Bojuj se svými
nečistými myšlenkami
než tě přemohou.
Užívej je,
jako ony budou tebe,
neboť kdybys je ušetřil
a ony zapustily kořen
a rostly, buď si dobře vědom,
tyto myšlenky,
by tě přemohly
a zabily.
Měj se na pozoru, žáku,
nedopusť, i kdyby
to byl jen jejich stín,
aby se přiblížily.
Neboť porostou, nabudou
na velikosti a síle
a pak tato věc temnoty
pohltní tvou bytost
dříve, než si
uvědomíš přítomnost
černého
odporného monstra.
Aby ti tvá „mystická síla“
(Kundalini či mystický
oheň), mohla být prospěšná,
Lanoo, musíš nabýt

schopnosti usmrřit své
lunární tělo dle libosti.
Já z hmoty
a já z ducha
se nikdy nemohou setkat.
Jedno z těch dvou
musí zmizet;
není místa pro obě.
Aby mysl tvé duše
mohla porozumět,
poupě osobnosti
musí být vytlačeno,
červ smyslů zničen
za hranici vzkříšení.
Nemůžeš kráčet
po Cestě,
dokud jsi se sám
nestal Cestou.
Nech svoji duši propůjčit
své ucho každému výkřiku
bolesti, jako lotos odhaluje
své srdce v ranním slunci.
Nenech kruté slunce
vysušit jedinou slzu
bolesti dřívě,
než ji sám otřeš
z trpitelova oka.
Nýbrž nech každou
pálící lidskou slzu
padnout na své srdce
a zůstat tam,
ani ji nikdy nestírej,
dokud bolest, která
ji způsobila, není odstraněna.
Tyto slzy, ó ty
srdce nejmilosrdnějšího,
ty jsou prameny,
které zavlažují pole
nesmrtelné dobroty.
Tu na takové půdě,
která plodí půlnoční
květ Buddha,
je obtížnější nalézt,
vzácnější spatřit,
než květ
stromu Vogay.
Je to semeno svobody
ze znovuzrození.
Izoluje Arhata
od obojího sváru i touhy,

vede jej skrze
pole bytí
k míru a blaženosti
známému pouze v zemi
ticha a ne-bytí.
Vybij touhu; ale pokud
jsi ji zabil, dej pozor,
aby z mrtvých
zнову nevstala.
Zabij lásku k životu,
ale pokud jsi zabil tanhu
(strach ze smrti
a lásku k životu),
nechť to není pro
žízeň po věčném životu,
nýbrž pro nahrazení
pomíjivého věčným.
Po ničem netuž.
Nerozčiluj se
nad karmou (odplatou),
ani nad přírodními
nezměnitelnými zákony.
Ale zápas
pouze s vlastním,
prchavým,
pomíjivým
a podléhajícím zkáze.
Pomoz přírodě
a pracuj s ní;
a příroda na tebe bude
pohlížet jako na jednoho
ze svých tvůrců a bude
uctívá. A doširoka
před tebou rozevře portály
svých tajných komnat,
obnaží před tvými zraky
poklady skryté
v samotných hlubinách
jejího panenského klína.
Bez poskvrny
rukou z hmoty,
odhaluje své poklady
jen oku Ducha –
oku, které se nikdy nezavírá,
oku, pro které
není žádného závoje
ve všech jejích královstvích.
Pak ti ukáže
prostředky a cestu,
první bránu

a druhou, třetí,
až po sedmou.
A pak, cíl –
ve kterém leží,
koupající se ve svitu
Ducha, nevýslovné krásy,
nikým, mimo Duše,
neviděné.
Je zde pouze jedna pěšina
k té Cestě;
jen na jejím samotném
konci je možné slyšet
„hlas ticha.“
Žebřík, po kterém
kandidát stoupá,
je tvořen z příčlí
utrpení a bolesti;
tyto mohou být umlčeny
pouze hlasem ctnosti.
Běda pak tobě,
žáku, pokud je tu
jediná nectnost,
kterou jsi zanechal.
Neboť pak se žebřík
podlomí
a svrhne tě;
jeho pata leží
v hlubokém močálu
tvých hříchů a selhání,
a než se budeš moci
pokusit překročit
širokou propast hmoty,
musíš omýt svá chodidla
ve vodách odříkání.
Měj se na pozoru,
abys neusadil nohu,
ještě umazanou,
na nejnižší příčel žebříku.
Běda tomu,
kdo se odváží pošpinit
příčel zablácenou nohou.
Odporné a lepkavé bahno
zaschne,
stane se houževnatým,
pak přilepí jeho chodidlo
na místě,
a jako pták chycený na
lstivý lep ptáčníka,
bude zastaven
od dalšího pokroku.

Jeho nectnosti nabudou
formy a stáhnou jej dolů.
Jeho hřichy
pozvednou své hlasy
jako se šakalové smějí
a vzlykají, když zajde slunce;
jeho myšlenky se stanou
armádou a odvedou jej
jako zajatého otroka.